Die nacht droomde ik. Waarover had ik niet onthouden, maar ik werd wakker en zag een teken. Het was vierkant en straalde licht uit.
"De duisternis moet onderzocht worden," hoorde ik. *"Zonder duisternis kun je niet weten wat er speelt in de krochten van het heelal."*
Ik was meteen klaarwakker. Pff. Daar had ik helemáál geen zin in. De krochten van het heelal. Het klonk me niet als muziek in de oren. Beangstigde me, want ik verbond het met de boodschap over het kwaad. Ik lag een poosje te woelen en voelde dat ik boos was. Ik begon er gewoonweg niet aan. Daarmee was de kous af. De reis naar Mexico was net achter de rug en op dat gebied was nog veel werk te verrichten. Nu dook ik echt niet in een nieuw avontuur. En zeker niet één waarvan het thema me helemaal niet aanstond. In mezelf mopperend zag ik het leven van een nieuwe dag langzaam ontwaken.
Gelukkig stond er voor de ochtend niet veel meer op m'n programma dan het beantwoorden van wat mails. Met een ontbijtje en Tim in mijn kielzog kroop ik achter m'n bureau. Het was droog, maar grote plassen vulden de ongelijke bestrating van het terras.
"De duistere krachten vormen een tegenwicht. Zij zijn aanwezig en hun aanwezigheid moet herkend worden. Ze komen via omwegen."
Ik had nog nooit meegemaakt dat *ze* zo dramden. 'Ze zijn aanwezig.' Die zin trok wel m'n aandacht. Was het een waarschuwing misschien? Met behoorlijk veel tegenzin ging ik ervoor zitten.
"Kom maar op dan," zei ik in gedachten.
"Ze komen via vrienden en bekenden en willen hun stempel drukken op het licht omdat er veel te ontvouwen valt. Daarom is het duister een thema dat bekeken moet worden. Niet alleen vanuit het licht, maar ook vanuit de kant van de duisternis zelf."
Rillingen liepen over m'n rug. 'Via vrienden en bekenden.' Jedum. Wat had dat nu te betekenen? Toch een waarschuwing. Dat was me nu wel duidelijk. Ik snapte dat ik het moest onderzoeken als het zo dichtbij was. Ik dacht na. Duisternis, daar was ik niet bang voor. Zwart is 'niet weten' en in de duisternis gebeuren dingen die we niet willen weten. Ik niet, tenminste. Maar als er dingen in mijn omgeving gebeurden dan was het zaak om te ontdekken wat dat was. Ik legde m'n vingers weer op de toetsen.
"Kwaad speelt zich af in de wetenschap en dat is het onthouden van kennis. Het kwaad speelt zich ook af in de emoties. Aardse emoties zijn verbonden met materie en het heeft te maken met het Zijn. Daarom is het Zijn van belang en de angsten die rond het Zijn dwalen zijn de angsten die gevoed worden door de duisternis. De duisternis die het verborgene in zich draagt."
Het Zijn. Alles wat met het lichaam en de ratio te maken had. Ik dacht aan de nacht en de manier waarop ik me niet prettig had gevoeld. Angstig zelfs. Kwaad en duisternis hield ik liever ver van m'n bed. Letterlijk. Het was me ondertussen wel duidelijk waarom ik een vierkant had gezien. Het vierkant had alles te maken met de Aarde. Met het op aarde zetten, met de materie, de ratio en het Zijn. Ik mailde de doorgevingen naar Ellen, zoals ik met alle doorgevingen deed, en besloot om me eerst maar eens te storten op de reis van de woede naar de liefde. Daar was ik nog helemaal niet mee klaar. Er waren nog woorden die zich

zouden openen. Dat leek me een veel prettiger onderwerp. Die duisternis kwam later dan wel.

De Ronde Tafel-bijeenkomst werd een vrolijke boel. Zoals ik gedacht had stortte iedereen zich vol overgave op z'n opdracht en werden we ons weer wat meer bewust van het door ons gekozen pad. Aan het einde van de dag zette ik m'n knutselwerk in de vensterbank en liet ik alle rommel liggen voor de dag erna.
De volgende ochtend stookte ik een behoorlijk vuur in de houtkachel in het centrum en begon alle rommel op te ruimen. Tim sleepte hout uit de voorraadmand en begon er onder de tafel op te knagen. Net ver genoeg om bij mijn handen vandaan te blijven. Stukken bast en grote splinters vulden het kleed.
"Holaaa! Ik heb lunchpauze en ik dacht 'die breng ik bij Linda door'."
Cootje trok haar wandelschoenen uit en gooide haar jas op het schoenenrek.
"Gezellig. Zal ik eieren bakken?"
"No no, ik heb al gegeten, hoor. Lekker koffie is goed. En…"
Uit haar tas haalde ze een zakje met worstenbroodjes. Ik schonk twee mokken in en zette die op tafel.
"Wat is dat?" informeerde ze, terwijl ze op m'n knutselwerk wees.
"Dat hebben we gisteren gemaakt."
Ze gooide haar broodje op tafel en stond op. Voorzichtig pakte ze het stuk karton van de vensterbank en keek ernaar. Plotseling barstte ze in tranen uit.
"Ay, ay," kermde ze.
De klanken leken op die van een gewond dier. Verbijsterd staarde ik haar aan. Cootje begon rond de tafel te lopen en huilde steeds harder op een manier die ik niet van haar kende.
"Wat is er?" vroeg ik geschrokken.
"Ay, Linda…"
Zonder te weten wat ik moest doen bekeek ik haar.
"Je begrijpt het niet!"
"Eh… nee… waar gaat het over?"
"Je begrijpt het niet! Ik heb spijt!"